

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda)

26. veebruar 2019*

Riigiabi – Hispaania ametiasutuste antud abi teatavatele professionaalsetele jalgpalliklubidele – Tulumaksu eelismäär, mida kohaldatakse klubidele, kellel on õigus tegutseda mittetulundusüksuse vormis – Otsus, millega abi tunnistatakse siseturuga kokkusobimatuks – Asutamisvabadus – Eelis

Kohtuasjas T-865/16,

Fútbol Club Barcelona, asukoht Barcelona (Hispaania), esindajad: advokaadid J. Roca Sagarra, J. del Saz Cordero, R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco ja C. Iglesias Megías, hiljem advokaadid J. Roca Sagarra, J. del Saz Cordero, R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco

hageja,

keda toetab

Hispaania Kuningriik, esindajad: A. Gavela Llopis ja J. García-Valdecasas Dorego, hiljem A. Gavela Llopis,

menetlusse astuja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: G. Luengo, B. Stromsky ja P. Němečková,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada komisjoni 4. juuli 2016. aasta otsus (EL) 2016/2391 riigiabi nr SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN) kohta, mida Hispaania on andnud teatavatele jalgpalliklubidele (ELT 2016, L 357, lk 1),

ÜLDKOHUS (neljas koda),

koosseisus: president H. Kanninen (ettekandja), kohtunikud J. Schwarcz ja C. Iliopoulos,

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 26. juuni 2018. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

otsuse

Vaidluse taust

- 1 15. oktoobri 1990. aasta seadus 10/1990 spordi kohta (Ley 10/1990 del Deporte; *BOE* n° 249, 17.10.1990, lk 30397, edaspidi „seadus 10/1990“) artikli 19 lõige 1 kohustas kõiki Hispaania professionaalseid spordiklubeid muutma oma vormi spordiga seotud piiratud vastutusega äriühinguteks (*sociedades anónimas deportivas*, edaspidi „SAS“). Seaduse eesmärk oli julgustada klubide tegevuse vastutustundlikumat juhtimist, muutes nende õiguslikku vormi.
- 2 Seaduse 10/1990 seitsmes lisasäte nägi siiski ette erandi professionaalsetele spordiklubidele, kes olid seaduse vastuvõtmisele eelnenud aastatel kasumit teeninud. Hageja Fútbol Club Barcelona ning veel kolm professionaalset jalgpalliklubi kuulusid seaduses 10/1990 sätestatud erandi kohaldamisalasse. Neil neljal üksusel oli seega valik – mida nad ka kasutasid – jätkata tegevust spordiklubi vormis.
- 3 Erinevalt SASidest on spordiklubid mittetulundusühingud, kelle tulule kohaldati selle alusel maksustamise erimäära. See määr oli kuni 2016. aastani madalam kui SASidele kohaldatav määr.
- 4 18. detsembri 2013. aasta kirjas teatas Euroopa Komisjon Hispaania Kuningriigile oma otsusest alata ELTL artikli 108 lõikes 2 ette nähtud menetlus seoses võimaliku maksualase eeliskohtlemisega, mida said neli professionaalset jalgpalliklubi (sh hageja), võrreldes SASidega.
- 5 Ametliku uurimismenetluse käigus sai komisjon Hispaania Kuningriigi ja huvitatud poolte (sh hageja) kirjalikud märkused ning analüüsis neid.
- 6 4. juuli 2016. aasta otsuses (EL) 2016/2391 riigiabi nr SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN) kohta, mida Hispaania on andnud teatavatele jalgpalliklubidele (ELT 2016, L 357, lk 1, edaspidi „vaidlustatud otsus“), järeldas komisjon, et Hispaania Kuningriik oli seadusega 10/1990 ebaseaduslikult kehtestanud äriühingu tulumaksu sooduskorra vormis abi hageja ja klubide Club Atlético Osasuna, Athletic Club Bilbao ja Real Madrid Club de Fútbol kasuks, rikkudes ELTL artikli 108 lõiget 3 (vaidlustatud otsuse artikkel 1). Komisjon järeldas ühtlasi, et see kord ei olnud kokkusobiv siseturuga, ja kohustas seetõttu Hispaania Kuningriiki seda lõpetama (artikli 4 lõige 4) ning nõudma abisaajatelt sisse erinevus nende makstud äriühingu tulumaksu ja äriühingu tulumaksu vahel, mida oleks nende suhtes kohaldatud, kui nad oleksid alates 2000. aastast tegutsenud SASi vormis (artikli 4 lõige 1), ilma et see mõjutaks konkreetselt olukorda, kui tegu on vähese tähtsusega abiga (artikkel 2). Lõpuks kohustab vaidlustatud otsus adressaati täitma resolutsioonis esitatud ettekirjutusi abi tagasinõudmiseks viivitamata ja tõhusalt (artikli 5 lõige 1) ning tegema seda nelja kuu jooksul pärast otsuse teatavakstegemise kuupäeva otsuse kui terviku täitmisega seoses (artikli 5 lõige 2).

Menetlus ja poolte nõuded

- 7 Hageja esitas käesoleva menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 7. detsembril 2016.
- 8 Hagi raames esitas hageja Üldkohtule ka taotluse esitada dokument abi tagasinõudmise menetluse kohta.
- 9 Komisjon esitas kostja vastuse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 27. veebruaril 2017.
- 10 Hageja esitas repliigi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 19. aprillil 2017.

- 11 Üldkohtu neljanda koja president andis 25. aprilli 2017. aasta otsusega Hispaania Kuningriigile loa astuda menetlusse hageja nõuete toetuseks.
- 12 Komisjon esitas vasturepliigi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 6. juunil 2017.
- 13 Hispaania Kuningriik esitas menetlusse astuja seisukohad, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 6. juulil 2017.
- 14 Vastavalt 27. juulil ja 23. augustil 2017 esitasid komisjon ja hageja oma märkused menetlusse astuja seisukohtade kohta.
- 15 3. septembri 2017. aasta kirjas märkis hageja, et ta soovis kohtuistungi korraldamist.
- 16 Üldkohus esitas Üldkohtu kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames komisjonile ja Hispaania Kuningriigile kirjalikke küsimusi, millele nad vastasid ettenähtud tähtaja jooksul.
- 17 Kohtuistungil loobus komisjon hagi vastuvõetavusele vastu vaidlemast; see kanti kohtuistungi protokollile.
- 18 28. juuni 2018. aasta kirjas esitas hageja taotluse, et teatud andmeid ei edastataks üldsusele.
- 19 Üldkohtu neljanda koja president lõpetas 23. juuli 2018. aasta otsusega menetluse suulise osa.
- 20 Hageja palub Üldkohtul:
- esimese võimalusena tühistada vaidlustatud otsus;
  - teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artiklid 4 ja 5;
  - mõista kohtukulud välja komisjonilt.
- 21 Komisjon palub Üldkohtul:
- jätta hagi rahuldamata;
  - mõista kohtukulud välja hagejalt.
- 22 Hispaania Kuningriik palub Üldkohtul:
- rahuldada hageja esitatud hagi ja tühistada vaidlustatud otsus;
  - mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Õiguslik käsitus

- 23 Hageja põhjendab hagi viie väitega, mis käsitlevad:
- esiteks ELTL artikli 49 koostoimes ELTL artiklitega 107 ja 108 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 16 rikkumist, kuna komisjon eiras oma kohustust võtta riigiabi puudutavas menetluses arvesse lepingu teiste sätete rikkumist;

- teiseks sisuliselt ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumist, kuna ühest küljest on komisjon teinud hindamisvea eelise olemasoluga seoses ja teisest küljest on ta selle eelise olemasolu hindamisel rikkunud hea halduse põhimõtet;
- kolmandaks õiguspärase ootuse kaitse ning õiguskindluse põhimõtete rikkumist;
- neljandaks ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumist, kuna kõnealust meedet põhjendab maksusüsteemi sisemine loogika;
- viiendaks ELTL artikli 108 lõike 1 ja nõukogu 13. juuli 2015. aasta määruse (EL) 2015/1589, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [ELTL] artikli 108 kohaldamiseks (ELT 2015, L 248, lk 9), artiklite 21–23 rikkumist, kuna komisjon ei järginud olemasoleva abi suhtes kohaldatavat menetlust.

Dokumendi väljanõudmise taotlus

- 24 Kohtuistungil märkis hageja vastusena Üldkohtu küsimusele, et dokumenti, mille esitamist ta taotles (vt punkt 8 eespool), ei olnud veel olemas, mida kinnitas ka Hispaania Kuningriik. Seetõttu ei ole vaja seisukohta võtta selle menetlust korraldava meetme taotluse üle.

Esimene väide, et on rikutud ELTL artiklit 49 koostoimes ELTL artiklitega 107 ja 108 ning põhiõiguste harta artiklit 16

- 25 Hageja väidab, et komisjon – eirates konkreetset asjaolu, et vaidlustatud otsuse esemeks olev seadus 10/1990 on vastuolus ELTL artikliga 49, kuna see paneb alusetult professionaalsetele spordiklubidele kohustuse võtta kindel õiguslik vorm – rikkus oma kohustust võtta kõnealuses menetluses arvesse aluslepingu teiste sätete rikkumisi. Seadus 10/1990 piirab vabadust valida õiguslikku vormi ja piirab seega asutamisevabadust, mida komisjon aga arvesse ei võtnud.
- 26 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.
- 27 Hageja märgib selles väites sisuliselt, et komisjon oleks pidanud järelutama, et professionaalsetele spordiklubidele pandud kohustus muuta oma vorm SASiks oli vastuolus ELTL artikliga 49. Selline järelutus oleks viinud käesoleva menetluse lõpetamiseni ja hoopis ELTL artikli 49 kohaldamiseni ainsale riigi meetmele, millega professionaalseid spordiklubisid kohustati võtma SASi vorm. Lisaks tuleb märkida, et hageja viitab põhiõiguste harta artiklile 16 ettevõtlusvabaduse kohta, ilma et ta esitaks sellele omast argumentatsiooni, mis on eraldiseisev ELTL artiklite 49, 107 ja 108 kohta esitatust.
- 28 Tuleb kohe märkida, et komisjonil on liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi esitamise valikul kaalutusõigus, mis välistab isikute õiguse nõuda sellelt institutsioonilt, et ta võtaks kindla seisukoha (vt 24. novembri 2016. aasta kohtumäärus Petraitis vs. komisjon, C-137/16 P, ei avaldata, EU:C:2016:904, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika). Komisjoni menetluslikud valikud siinses asjas, mis seisnevad ELTL artiklite 107 ja 108 kohaldamises, mitte aga ELTL artikli 49 kohaldamises, ei kuulu seega Üldkohtu kontrolli alla.
- 29 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et ehkki ELTL artiklites 107 ja 108 sätestatud menetlus jätab komisjonile kaalutusõiguse anda hinnang abikava kooskõlale siseturu nõuetega, siis tuleneb aluslepingu üldisest ülesehitusest, et see menetlus ei tohiks kunagi viia tulemuseni, mis on vastuolus selle lepingu sätetega (vt 9. septembri 2010. aasta kohtuotsus British Aggregates jt vs. komisjon, T-359/04, EU:T:2010:366, punkt 91 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 30 Komisjoni see kohustus on eriti oluline juhul, kui aluslepingu teiste sätete eesmärk on samuti konkurentsi kahjustamise ärahoidmine siseturul, nagu käesolevas asjas ELTL artikkel 49, mille eesmärk on säilitada asutamisevabadus ja seega vaba konkurents liikmesriigi ettevõtjate, kes asuvad muus liikmesriigis, ja viimati nimetatud liikmesriigi ettevõtjate vahel. Otsuse vastuvõtmisel riigiabi kava ühisturuga kokkusobivuse kohta ei saa komisjon jätta tähelepanuta ohtu, et teatud ettevõtjad võivad kahjustada konkurentsi ühisturul (vt selle kohta 13. mai 2015. aasta kohtuotsus Niki Luftfahrt vs. komisjon, T-511/09, EU:T:2015:284, punkt 215).
- 31 Siiski tuleb märkida, et siinses asjas ei viita hageja sellele, et abikava kooskõla hindamise menetluse tulemus on vastuolus ELTL artiklis 49 esitatud asutamisevabaduse põhimõttega. Ta heidab hoopis ette seda, et komisjon ei hinnanud, kas seadus 10/1990 – mis komisjoni arvates rikkus ELTL artikleid 107 ja 108, kuna selles sätestatakse erikord neljale professionaalsele jalgpalliklubile – oli ühtlasi vastuolus ELTL artikliga 49, sest selles sätestati reegel, et Hispaania professionaalsed spordiklubid pidid muutma oma vormi SASiks.
- 32 Ehkki eespool punktides 29 ja 30 toodud kohtupraktikas on kehtestatud kohustus mitte tunnistada kokkusobivaks abi, mis oma teatud aspektides rikub aluslepingu muid sätteid (vt 9. septembri 2010. aasta kohtuotsus British Aggregates jt vs. komisjon, T-359/04, EU:T:2010:366, punkt 92 ja seal viidatud kohtupraktika), ei panda sellega siiski komisjonile kohustust hinnata, kas selline rikkumine esineb mujal, kui ta juba kvalifitseerib kõnealuse meetme õigusvastaseks ja siseturuga kokkusobimatuks riigiabiks.
- 33 Nimelt tuleb kohustust võtta riigiabi valdkonna menetluses arvesse aluslepingu muude sätete rikkumist mõista selle imperatiivi alusel, et menetlus ei tohiks viia tulemuseni, mis oleks vastuolus aluslepingu nende sätetega, mõjudes negatiivselt siseturile (vt selle kohta 3. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Castelnou Energía vs. komisjon, T-57/11, EU:T:2014:1021, punkt 189) ja tekitades ELTL artikli 49 rikkumise kontekstis riski, et teatud ettevõtjad kahjustavad konkurentsi.
- 34 Lisaks on kohus leidnud, et asjaolu, et selline meede nagu kohustus muuta Hispaanias asutatud spordiklubid SASiks oli olenevalt olukorrast vastuolus liidu õiguse muude sätetega peale ELTL artiklite 107 ja 108, ei võimaldanud välistada teatavate ettevõtjate sellest meetmest vabastamise kvalifitseerimist „riigiabiks“, kuni meede tekitas õiguslikke tagajärgi teistele ettevõtjatele ega olnud tunnustatud ei kehtetuks ega õigusvastaseks ja seega kohaldamisele mittekuuluvaks (vt selle kohta 3. märtsi 2005. aasta kohtuotsus Heiser, C-172/03, EU:C:2005:130, punkt 38, ja 21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon vs. Aer Lingus ja Ryanair Designated Activity, C-164/15 P ja C-165/15 P, EU:C:2016:990, punkt 69).
- 35 Sellest tuleneb, et komisjonil ei ole riigiabi valdkonnas algatatud menetluses pädevust tuvastada ELTL artikli 49 eraldiseisev rikkumine ja teha sellest õiguslikud järeldused, mida tuleb teha, välja arvatud piiratud olukorras, mida hõlmab eespool punktides 29 ja 30 käsitletud kohtupraktika, kui kõnealuse abimeetme kokkusobimatus tulenes ELTL artikli 49 rikkumisest (vt selle kohta 19. septembri 2000. aasta kohtuotsus Saksamaa vs. komisjon, C-156/98, EU:C:2000:467, punkt 76).
- 36 Eelnevast tuleneb, et käesoleva väite aluseks on hagejapoolne segadus seoses sellega, mis ulatusega on kohustus võtta riigiabi puudutavas menetluses olenevalt olukorrast arvesse EL toimimise lepingu muude sätete rikkumisi.
- 37 Kuna komisjonil puudus kohustus analüüsida vaidlustatud otsuseni viinud menetluses seda, kas esines ELTL artikli 49 võimalik rikkumine, sest vaidlustatud otsuses on juba kõnealune meede kvalifitseeritud õigusvastaseks ja kokkusobimatuks riigiabiks, siis tuleb käesolev väide põhjendamatuks tõttu tagasi lükata.

Teine väide, et sisuliselt on rikutud ELTL artikli 107 lõiget 1, kuna esiteks komisjon on teinud hindamisvea eelise olemasoluga seoses ja teiseks on selle eelise olemasolu hindamisel rikutud hea halduse põhimõtet

- 38 Hageja, keda toetab Hispaania Kuningriik, leiab, et komisjon on viinud läbi formaalse võrdluse maksumäärade vahel, mida kohaldatakse piiratud vastutusega äriühingutele ja mittetulundusüksustele, uurimata seda, millise ulatusega on erinevad maksuvähendused, millele ühel ja teisel on õigus. Nii toimides ei kontrollinud ta, kas ajavahemikus 1995–2016 oli nelja kõnealuse jalgpalliklubi tegelik maksumäär soodsam või mitte. Komisjon rikkus seega oma kohustust viia läbi täielik ja erapooletu analüüs kõigi asjasse puutuvate elementide kohta ega võtnud arvesse kõnealuse riikliku sekkumise kumuleeritud tagajärgi ja järelikult nende tegelikku mõju. Komisjon oleks pealegi pidanud aktiivselt otsima – kasutades sealhulgas teabetaotlusi – nii süüdistavaid kui ka süüst vabastavaid tõendeid. Aga maksumäära ja kohaldatavate vähenduste kumulatiivse mõju võrdlusest ilmneb, et kõnealune kord oli tegelikult hagejale ebasoodne, võrreldes piiratud vastutusega äriühingutele kohaldatava korraga. Peale hageja üksikjuhu on Hispaania maksusüsteemi kui terviku eesmärk neutraliseerida maksumäärade vahelisi lahknevusi piiratud vastutusega äriühingute ja mittetulundusüksuste vahel. Hispaania Kuningriik lisab, et vaidlusaluse meetme eesmärk oli üksnes kehtestada raamistik, mis lubab parandada professionaalsete jalgpalliklubide olukorda.
- 39 Hageja rõhutab käesoleva väite raames ühtlasi, et vaidlustatud otsusega rikuti ELTL artikli 107 lõiget 1, kuna puudus konkurentsi moonutamine.
- 40 Hageja rõhutab lõpuks, et vaidlustatud otsusega rikutakse ka süütuse presumptsiooni.
- 41 Komisjon leiab, et käesolev väide tuleb tagasi lükata, kuna ta oli täitnud abikavasid puudutavas kohtupraktikas kehtestatud tingimused, sest individuaalselt antud abi analüüs leiab aset alles tagasinõudmise faasis. Ta märgib muu hulgas, et argument, et ta võrdles üksnes kohaldatavaid maksumäärasid tegelikke määrasid arvestamata, on faktiliselt põhjendamata. Tegelikku määra võrdlusest, mis tehti Hispaania ametiasutuste poolt haldusmenetluses esitatud andmete põhjal, nähtub eelise olemasolu. Komisjon lisab, et kõnealune meede ei näinud ette niiviisi antud eelise kõrvaldamiseks automaatset mehhanismi. Sellega seoses on edutu hageja viide täiendavatele maksuvähendustele SAS korra alusel, mille tagajärjeks võib olla kasumi võimalik reinvesteering uute mängijate ostmisse, kuna see tugineb oletuslikele elementidele. Üldiselt lähtub äriühingute ja mittetulundusühingute maksumäärade lahknevuste väidetav neutraliseerimine, kasutades vähendusi reinvesteeringu eesmärgil, hageja lihtsustatud ja potentsiaalselt ekslikust arvutuskäigust, võtmata arvesse muu hulgas muid erinevusi maksustamiskordade vahel, mis mõjutavad tegelikku maksumäära. Mis puudutab etteheidet, et on rikutud hoolika ja erapooletu uurimise kohustust, siis väidab komisjon, et see etteheide ei ole faktiliselt tõendatud, ja et igal juhul ei väitnud hageja haldusmenetluse käigus, et määrade lahknevust kompenseerib erinevus reinvesteeringuks tehtavate mahaarvamiste ülempiiris.
- 42 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on aluslepingus määratletud mõiste „riigiabi“ õigusmõiste ja seda tuleb tõlgendada objektiivsete asjaolude põhjal. Seetõttu peab liidu kohus, võttes arvesse nii tema menetleda oleva vaidluse konkreetseid asjaolusid kui ka komisjoni hinnangute tehnilisust või keerukust, põhimõtteliselt teostama ulatuslikku kontrolli, et otsustada, kas meede kuulub ELTL artikli 107 lõike 1 kohaldamisalasse (vt 4. septembri 2014. aasta kohtuotsus SNCM ja Prantsusmaa vs. Corsica Ferries France, C-533/12 P ja C-536/12 P, EU:C:2014:2142, punkt 15 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 43 See kehtib ka küsimuse kohta, kas meede annab ettevõtjale eelise või mitte.
- 44 Tuleb märkida, et abiks loetakse selline sekkumine, mis võib oma vormist sõltumata otseselt või kaudselt soodustada ettevõtjaid või mida tuleb pidada majanduslikuks eeliseks, mida soodustatud ettevõtja tavalistes turutingimustes ei saaks (vt 16. aprilli 2015. aasta kohtuotsus Trapeza Eurobank Ergasias, C-690/13, EU:C:2015:235, punkt 20 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 45 Abi mõiste ei hõlma üksnes sooritusi positiivses tähenduses, nagu toetused, vaid ka erinevas vormis sekkumisi, mis leevendavad äriühingu eelarvet tavaliselt koormavaid kohustusi ja mis seetõttu ei ole küll toetused selle sõna kitsamas tähenduses, ent on siiski samalaadsed ja neil on samasugused tagajärjed (19. mai 1999. aasta kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, C-6/97, EU:C:1999:251, punkt 15; 21. märtsi 2013. aasta kohtuotsus komisjon vs. Buczek Automotive, C-405/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:186, punkt 30, ja 20. septembri 2017. aasta kohtuotsus komisjon vs. Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punkt 20).
- 46 Sellega seoses kujutab meede, millega ametiasutused annavad teatud ettevõtjatele maksusoodustuse, mis ei too küll kaasa riigi vahendite ülekandmist, ent asetab selle saajad soodsamasse rahalisse olukorda kui teised maksukohustuslased, endast riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses (15. märtsi 1994. aasta kohtuotsus Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, punkt 14, ja 9. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus Ministerio de Defensa ja Navantia, C-522/13, EU:C:2014:2262, punkt 23).
- 47 Ühtlasi tuleb märkida, et riigi sekkumised on erinevas vormis ja neid tuleb analüüsida nende mõjust lähtuvalt. Seega, kui riigi sekkumine toob abisaajatele kaasa erinevaid tagajärgi, peab komisjon arvesse võtma nende tagajärgede kumulatiivset mõju, et hinnata võimaliku eelise olemasolu (13. septembri 2013. aasta kohtuotsus Poste Italiane vs. komisjon, T-525/08, ei avaldata, EU:T:2013:481, punkt 61). Nimelt on komisjonil kohustus vaadelda keerulisi meetmeid nende kogumis, et määrata kindlaks, kas need annavad abisaajatele majandusliku eelise, mida nad ei oleks saanud turu tavapärastel tingimustel (30. novembri 2009. aasta kohtuotsus Prantsusmaa ja France Télécom vs. komisjon, T-427/04 ja T-17/05, EU:T:2009:474, punkt 199).
- 48 Olukord on selline ka abikava hindamise korral. Sellega seoses, ehkki komisjon võib abikava puhul piirduda kõnealuse kava üldiste ja abstraktsete omaduste analüüsiga, ilma et ta peaks hindama iga üksikut kohaldamise juhtu eraldi, et teha kindlaks, kas see sisaldab abi elemente (15. detsembri 2005. aasta kohtuotsus Unicredito Italiano, C-148/04, EU:C:2005:774, punkt 67), peab see hindamine siiski hõlmama kõnealuse abikava erinevaid tagajärgi, mis võivad olla abisaajatele nii soodsad kui ka ebasoodsad, kui väidetava eelise ebaselge laad ilmneb kava enda omadustest.
- 49 Lisaks, lähtudes ühtlasi väljakujunenud kohtupraktikast, on komisjon riigiabi puudutavate aluslepingu reeglite hea haldamise huvides kohustatud viima süüks arvatud meetmete uurimise menetluse läbi hoolikalt ja erapooletult, et tal oleks võimalikult täielikud ja usaldusväärsed tõendid, et teha lõplik otsus, millega tuvastatakse abi olemasolu ja vajaduse korral selle kokkusobimatus või ebaseaduslikkus (vt 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsus Prantsusmaa vs. komisjon, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 50 Lisaks tuleb täpsustada, et komisjoni otsuse õiguspärasust riigiabi valdkonnas tuleb hinnata teabe alusel, mis komisjonil oli otsuse tegemise hetkel (14. septembri 2004. aasta kohtuotsus Hispaania vs. komisjon, C-276/02, EU:C:2004:521, punkt 31, ja 2. septembri 2010. aasta kohtuotsus komisjon vs. Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, punkt 91; vt selle kohta samuti 10. juuli 1986. aasta kohtuotsus Belgia vs. komisjon, 234/84, EU:C:1986:302, punkt 16).
- 51 Nende just esile toodud põhimõtete alusel tulebki hinnata käesolevat väidet, ilma et oleks vaja eristada seda osa, mis käsitleb hindamisviga, ja seda osa, mis käsitleb hea halduse põhimõtte rikkumist.
- 52 Käesolevas asjas tuleb esmalt märkida, et vaidlustatud otsuses käsitletud meede tuleneb maksualase erikorra kohaldamisest mittetulundusüksustele, mis eelnes seaduse 10/1990 jõustumisele, ja selle õigusliku vormi kasutamise võimaluse piirangust teatud professionaalsetele jalgpallklubidele, kellele kohaldati seaduses 10/1990 kehtestatud erandit. Seadusega 10/1990 piiratakse mittetulundusüksuse õigusliku vormi kasutamine ja seega sellega seotud maksustamiskord vaid nelja jalgpallklubiga, kes erandi alla kuuluvad, ning selles seaduses ei ole ühtegi muud maksualast sätet, jättes seega puutumata

eelkõige mittetulundusüksustele kohaldatava maksustamiskorra sisu, mida reguleeritakse erinevate õigusaktidega. Sellest tuleneb, et kõnealuse meetmega kitsendatakse Hispaania profispordi sektoris mittetulundusüksuste maksustamiskorra isikulist kohaldamisala.

- 53 Et selles kontekstis hinnata eelkõige seda, kas nimetatud meede võib anda eelise, tuleb mittetulundusüksuste maksustamiskorra erinevaid osasid hinnata koos, kuivõrd need moodustavad lahutamatu terviku, mida seadus 10/1990 muutis üksnes kaudselt seoses selle isikulise kohaldamisalaga.
- 54 Seega tuleb analüüsida, kas komisjon on vaidlustatud otsuses õiguslikult piisavalt tõendanud, et mittetulundusüksuste maksustamiskord tervikuna võis panna üksused, kellele seda kohaldatakse, soodsamasse olukorda kui siis, kui nad oleksid tegutsenud SASi vormis.
- 55 Vaidlustatud otsusest ilmneb erinevus mittetulundusüksuste ja SASide maksumäärade vahel. Otsuse põhjendustes 8 ja 34 on märgitud, et maksumäärad olid erinevad alates kõnealuse meetme vastuvõtmisest 1990. aastal kuni majandusaastani 2015, kuna 27. novembri 2014. aasta seadus 27/2014 äriühingute tulumaksu kohta (Ley 27/2014 del Impuesto sobre Sociedades; BOE nr 288, 28.11.2014, lk 96939) lõpetas selle erinevuse alates 2016. aastast. See määr oli mittetulundusüksustele 25%, kuid SASidele oli kuni 2006. aastani 35%, 2007. aastal 32,5%, 2008. aastal 30% ja lõpuks 2015. aastal 28%. Ehkki maksumäärad, mida kohaldatakse esiteks ajaloolisel Biskaia (Hispaania) territooriumil ja teiseks Navarra (Hispaania) territooriumil, kus asuvad kaks neljast klubist, mida vaidlustatud otsus käsitleb (vt põhjendus 42), on samuti madalamad, kui maksukohustuslasest klubi on mittetulundusüksus. Seega on selge, et vaidlusaluse korra kohaldamisalas olevale neljale klubile kohaldati kõnealusel perioodil soodsamat nominaalset maksumäära, võrreldes SASi vormis tegutsevate klubidega.
- 56 Siiski, nagu märgiti eespool punktides 53 ja 54, siis võttes arvesse vaidlusaluse meetme laadi, ei saa soodsamast maksumäärast tuleneva eelise hindamist lahutada mittetulundusüksustele kehtiva maksustamiskorra muude osade hindamisest.
- 57 Mis puudutab eeskätt erakorralise tulu reinvesteeringu maksuvähendust, siis märgib Real Madrid Club de Fútbol, et nagu mainiti vaidlustatud otsuse põhjenduses 68, oli see SASide puhul kõrgem kui mittetulundusüksuste puhul. Kui SASi reinvesteeringu tulust maksimaalselt 12% võidi niisiis maha arvata tasutavast maksusummast (maksukrediidi vormis), siis oli see ülempiir mittetulundusüksuste puhul 7%. Neid määrasid muudeti korduvalt ning vaidlustatud otsusest ilmnes üksnes viimane kohaldatav määr. Real Madrid Club de Fútbol kui haldusmenetluses huvitatud pool väitis (vaidlustatud otsuse põhjendused 26 ja 27), et see mahaarvamine võis olenevalt asjaoludest olla väga suur, mis selgitas eelkõige seda, et 2000. ja 2013. aasta vahel oli mittetulundusüksuste maksustamiskord tema suhtes „palju ebasoodsam“ kui SASide kord. Huvitatud pool tugines selles osas oma maksunõunike koostatud aruandele. Sellega seoses ei ole põhjendatud komisjoni väide, mille ta esitas esimest korda kohtuistungil ja mille kohaselt Real Madrid Club de Fútbol sai tegelikult suurema osa kõnealuste majandusaastate eest kasu vaidlusalusest maksustamiskorrast, ning seda ei ole igal juhul esitatud vaidlustatud otsuses.
- 58 Vaidlustatud otsuses on siiski välistatud, et eelis, mis tuli SASidele kohaldatava maksuvähenduse kõige kõrgemast määrast, tasakaalustab soodsat maksumäära, mida kohaldatakse mittetulundusüksustele, kuna esiteks ei ole tõendatud, et see maksuvähenduste süsteem „oleks põhimõtteliselt ja pikemas perspektiivis palju kasulikum“, ja teiseks, et maksuvähendust „antakse [...] vaid kindlatel tingimustel, mida ei kohaldata pidevalt“ (põhjendus 68).
- 59 Aga komisjon, kes peab tõendama eelise olemasolu, mis tuleneb mittetulundusüksuste maksustamiskorrast, mille erinevaid osasid ei saa siinses asjas üksteisest eraldada, ei saanud järeldada, et selline eelis esineb, ilma et ta tõendaks, et maksuvähenduste ülempiir, mis on mittetulundusüksuste puhul madalamal tasemel kui SASide puhul, ei kompenseerinud eelist, mis saadi madalamast nominaalsest maksumäärast (vt selle kohta 25. juuni 1970. aasta kohtuotsus Prantsusmaa vs. komisjon,

47/69, EU:C:1970:60, punkt 7, ja 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus *France Télécom vs. komisjon*, C-81/10 P, EU:C:2011:811, punkt 43). Sellega seoses võis komisjon haldusmenetluse raames temal lasuvate uurimiskohustuste piire arvestades küsida teavet, mis näis asjasse puutuv, et ta saaks seda hinnangut anda (20. septembri 2017. aasta kohtuotsus komisjon *vs. Frucona Košice*, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punkt 71).

- 60 Siinses asjas ei piisa pelgast järeldusest, et maksuvähendusest saadav eelis on tingimuslik, eelmises punktis toodud nõuete täitmiseks. Esiteks võib maksuvähendus iseenesest kujutada endast abi (15. juuli 2004. aasta kohtuotsus *Hispaania vs. komisjon*, C-501/00, EU:C:2004:438, punkt 120). Seetõttu võib maksuvähenduste ülempiiride erinevus sisaldada abielementi, mis vaatamata tingimuslikkusele võib põhjendada seda, et seda võetakse arvesse vaidlusalusest korrast tuleneva eelise olemasolu hindamisel. Teiseks, ehkki investeeringute tegemine, mis põhjendab maksuvähenduse andmist, ei ole tingimata teave, mis võib „pidevalt“ korduda, siis kehtib sama ka kasumi saamise kohta. Näitena piisab märkimisest, et seadusega 10/1990 kehtestatud erand kohustusest muuta õiguslik vorm SASiks, mis sõltus kasumi saamisest seaduse vastuvõtmisele eelnenud majandusaastatel, puudutas kogu Hispaania profispordi sektoris vaid nelja klubi. Lisaks, kuna puudub eelkõige analüüs maksuvähenduste edasikandmise võimaluse kohta, siis ei ole hinnangut selle maksumehhanismi tagajärgede võimalikule tasandumisele aja jooksul, mis võiks kompenseerida väidetavalt mitte-„pidevat“ laadi, mida tõsteti vaidlustatud otsuses esile. Seetõttu ei võimalda vaidlustatud otsuse põhjenduses 68 esitatud asjaolud välistada, et mittetulundusüksustele kehtiva korra väiksemad võimalused saada maksuvähendust tasakaalustavad eelise, mis saadi madalamast nominaalsest maksumäärast.
- 61 Vaidlustatud otsus tugineb ka uuringule, mille Hispaania Kuningriik esitas haldusmenetluse ajal ja mille andmed on esitatud põhjenduses 35; sellest tuleneb, et perioodil 2008–2011 (välja arvatud 2010. aasta) oli tegelik maksumäär neile üksustele, kellele kohaldati üldist maksustamiskorda, palju kõrgem sellest, mida kohaldati mittetulundusüksustele. Komisjon järeldab sellest põhjenduses 70, et isegi arvestades maksuvähenduse erinevaid võimalusi, siis „kaldub nimetatud [vaidlusalusest korrast kasu saava] nelja spordiklubi tegelik maksustamine olema väiksem kui [SASide] tavaline maksustamine“. See kinnitus järgneb põhjenduses 67 esitatud sarnasele kinnitusele, et Hispaania Kuningriigi esitatud arvandmete kohaselt oli „enamikul [majandus]aastatel [...] mittetulundusühendustena maksustatud professionaalsete jalgpalliklubide tegelik maksustamine väiksem kui üldise maksustamiskorra kohaselt maksustatud võrreldavate üksuste oma“.
- 62 Nagu märgivad niisiis hageja ja Hispaania Kuningriik, ei kinnita viimase esitatud andmed eelnevat järeldust, kuna need puudutavad koondandmeid kõikide sektorite ja ettevõtjate kohta, samas kui komisjon võttis vaidlustatud otsuses seisukoha nelja kasu saanud klubi tegeliku maksumäära kohta, võrreldes SASide maksumääraga. Lisaks puudutavad need andmed nelja majandusaastat 2008–2011, samas kui vaidlusalune kord puudutab perioodi 1990–2015 ja periood, mis ei ole aegunud ja mida puudutab tagasinõudmiskorraldus, algab majandusaastast 2000 (põhjendus 93). Komisjon ei saanud seega Hispaania Kuningriigi esitatud aruande põhjal kinnitada, et „enamikul [majandus]aastatel oli mittetulundusühendustena maksustatud professionaalsete jalgpalliklubide tegelik maksustamine väiksem kui üldise maksustamiskorra kohaselt maksustatud võrreldavate üksuste oma“ (põhjendus 67). Sellest tuleneb, et komisjon on teinud vea faktiliste asjaolude hindamisel.
- 63 Tuleb veel kontrollida, kas sellele veale vaatamata võis komisjon tugineda üksnes Hispaania Kuningriigi esitatud andmetele, et järeldada eelise olemasolu, nagu ta ise väidab.
- 64 Nagu meenutati eespool punktis 46, eeldab maksualaseks sooduskohtlemiseks kvalifitseerimine seda, et sellega pannakse soodustatud isikud soodsamasse finantsolukorda kui teised maksukohustuslased. Võttes arvesse vaidlusaluse meetme laadi ja piiri, siis eeldab see siinses asjas, et mittetulundusüksuste maksustamiskord eelistab sellest kasu saanud nelja klubi, võrreldes üldise korra järgi maksustatavate võrreldavate üksustega (vt selle kohta 11. juuni 2009. aasta kohtuotsus *ACEA vs. komisjon*, T-297/02, EU:T:2009:189, punkt 64).

- 65 Isegi kui eeldada, et Hispaania Kuningriigi edastatud aruandes esitatud andmed, mida korrati vaidlustatud otsuse põhjenduses 35, kinnitavad järeldust, et esines eelis, mis tulenes üldiselt mittetulundusüksuste maksustamiskorrast, peab neid andmeid võrdlema eespool punktis 57 mainitud faktiliste asjaoludega, mida samuti esitati komisjonile haldusmenetluse käigus. Viimati nimetatud asjaoludest ilmneb, et üks neljast soodustatud klubist märkis, et mittetulundusüksuste maksustamiskord oli perioodil 2000. aasta juulist kuni 2013. aasta juunini tema suhtes palju ebasoodsam kui üldine kord, ilma et komisjon sellele vastu vaidleks. See periood, mida komisjon määratles kui „teatud perioodi“ (põhjendus 68), kujutab endast tegelikult kõiki majandusaastaid, mis ei ole aegunud ja mis on lõppenud selleks kuupäevaks, kui kõnealuse klubi maksunõunikud koostasid aruande, nagu kinnitas ka komisjon vastusena Üldkohtu kirjalikule küsimusele. Sama klubi märkis sarnaselt hagejaga oma menetlusdokumentides, et maksuvähendused võisid olla kõnealuses sektoris väga suured, kusjuures see suurus tulenes eelkõige mängijate ülekandmise praktikast. Komisjoni seisukoht, mille ta esitas esimest korda alles kohtuistungil ja mille kohaselt seatakse kahtluse alla professionaalses jalgpallis mängijate ülekandmise praktika nõuetele vastavus, ei ole sellega seoses põhjendatud ning igal juhul ei ole seda vaidlustatud otsuses esitatud.
- 66 Sellest tuleneb, et komisjoni valduses olid vaidlustatud otsuse vastuvõtmise hetkel asjaolud, mis tõstsid esile kõnealuse valdkonna eripära seoses maksuvähenduste suurusega, mis oleksid pidanud tekitama temas kahtluse, kas sellele sektorile on võimalik kohaldada järeldusi, mis on tehtud mittetulundusüksuste ja üldisele korrale allutatud üksuste tegeliku maksustamise kohta kõigi sektorite lõikes.
- 67 Eelnevat silmas pidades tuleb järeldada, et komisjon ei ole õiguslikult piisavalt täitnud oma kohustust tõendada, et vaidlusalune meede andis soodustatud isikutele eelise.
- 68 Ükski komisjoni argumentidest ei kõiguta seda järeldust.
- 69 Esiteks, kohtupraktika, mis tuleneb 15. detsembri 2005. aasta kohtuotsusest Unicredito Italiano (C-148/04, EU:C:2005:774) ja mille kohaselt komisjon võib piirduda kõnealuse korra üldiste ja abstraktsete omaduste analüüsiga, ilma et ta peaks hindama iga konkreetset kohaldamise juhtu, ei vabasta sellises olukorras nagu siin komisjoni kohustusest analüüsida kõiki tagajärgi, nii soodsaid kui ebasoodsaid, mis tulenevad vaidlusaluse korra enda omadustest (vt punkt 46 eespool), võttes arvesse, et eelise olemasolu tõendamise koormis lasub komisjonil. Lisaks tuleb seda kohtupraktikat tõlgendada koostoimes komisjoni kohustusega viia vaidlusaluse meetme uurimise menetlus läbi hoolikalt ja erapooletult, et tal oleks lõpliku otsuse tegemise hetkel kõige täielikumad ja usaldusväärsemad andmed (vt eespool punktis 49 viidatud kohtupraktika; vt selle kohta samuti 28. novembri 2008. aasta kohtuotsus Hotel Cipriani ja vs. komisjon, T-254/00, T-270/00 ja T-277/00, EU:T:2008:537, punkt 210). Sellest tuleneb, et viidatud kohtupraktika ei saa kahtluse alla seada järeldust, et siinses asjas tegi komisjon eelise olemasolu hindamisel vea. Igal juhul ei ole tulemuslik viide 15. detsembri 2005. aasta kohtuotsusest Unicredito Italiano (C-148/04, EU:C:2005:774) tulenevale praktikale, kuna tuvastatud viga ei puuduta iga soodustatud isiku olukorra hindamata jätmist, vaid vaidlusaluse meetme esemeks oleva sektori eripära arvestamata jätmist, seoses maksuvähenduste suurusega. Täiendavalt tuleb märkida, et vaidlustatud otsuses ei ole kõnealune kord mitte üksnes kvalifitseeritud abikavaks, vaid nii selle põhjendustes (põhjendus 90) kui ka resolutsioonis (artikkel 1) on võetud seisukoht nimeliselt välja toodud neljale soodustatud klubile individuaalselt antud abi kohta, märkides, et seda abi tuleb „seetõttu [...] pidada ebaseaduslikuks ja kokkusobimatuks abiks“. Sellest tuleneb, et vastupidi komisjoni väitele on vaidlustatud otsus ühtaegu nii otsus abikava kohta kui ka individuaalse abi kohta.
- 70 Teiseks, isegi kui vastavalt komisjoni väitele ei esitanud hageja ise haldusmenetluse käigus argumente maksuvähenduste kohta, ei ole siiski vaidlust – nagu eelnevatest kaalutlustest nähtub –, et faktilisi asjaolusid puudutav argument maksuvähenduste suuruse kohta vaidlusaluse meetme mõju hindamisel esitati tõepoolest selle menetluse käigus. Seega võib Üldkohus hinnata nende asjaolude põhjal, mis olid komisjoni valduses vaidlustatud otsuse tegemise hetkel, kas see institutsioon on õiguslikult

piisavalt tõendanud eelise olemasolu, võttes arvesse maksustamiskordade erinevusi maksuvähenduste tingimuste vahel (vt selle kohta 12. detsembri 2012. aasta kohtumäärus *Adriatica di Navigazione ja Comitato „Venezia vuole vivere“ vs. komisjon*, T-231/00, ei avaldata, EU:T:2012:667, punktid 40 ja 41).

- 71 Kolmandaks viitas komisjon kohtuistungil 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsusele *France Télécom vs. komisjon* (C-81/10 P, EU:C:2011:811) ja eelkõige selle punktidele 24, 45 ja 50, rõhutades, et nende kahe kohtuasja faktilised asjaolud olid tema arvates väga sarnased ja neile tuli seega kohaldada sama lahendust.
- 72 Niisiis järeltas Euroopa Kohus 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsuse *France Télécom vs. komisjon* (C-81/10 P, EU:C:2011:811) punktis 24, et „[s]ee eriline maksustamiskord võis tema eripärade tõttu, mida on kirjeldatud eespool käesoleva kohtuotsuse punktis 18, viia France Télécomi maksustamiseni madalamal tasemel kui see, mida talle oleks kohaldatud ettevõtlusmaksu tasumisel üldise maksuõiguse alusel“. Selle järeltaseni jõudmiseks märkis Euroopa Kohus eelkõige, et vaidlust ei ole selles, et kõnealune kord võis viia ja oli tegelikult ka viinud France Télécomi väiksema maksustamiseni (punkt 19), sellises kontekstis, kus apellant kritiseeris oma väitega asjaolu, et Üldkohus oli järeltasnud, et see kord oli iseenesest soodsam, ehkki apellandi arvates sõltus see korravälisest teguritest. Mis puudutab kõnealust korda, siis märkis Euroopa Kohus ühtlasi, et see hõlmas „igal juhul“ halduskulude alusel vähendatud maksumäär (punkt 20), sõltumata korra muudest teguritest, mis olid seotud kaalutud ja ühetaolise keskmise arvutamisega ettevõtlusmaksu alusel, mis faktilistest asjaoludest sõltuvalt – st ruumide või maade asumine erinevates omavalitsusüksustes ja nendes omavalitsusüksustes kohaldav maksumäär – võisid samuti anda France Télécomile soodustuse (punkt 23).
- 73 Eelnevast tuleneb, et tuleb eristada selle kohtuasja asjaolusid, milles tehti 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus *France Télécom vs. komisjon* (C-81/10 P, EU:C:2011:811), ja sinise kohtuasja asjaolusid. Nimelt ühest küljest ei ole käesoleva menetluse pooled üksmeelil vaidlusalusest korrast tulenevas eelises, olgu see kas või potentsiaalne. Teisest küljest, kuivõrd selle korraga, mida käsitles kohtuasi, milles tehti 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus *France Télécom vs. komisjon* (C-81/10 P, EU:C:2011:811), kaasnes eelis „igal juhul“ ja eelis, mis sõltus erinevatest asjaoludest, siis on käesolevas asjas isegi eelise olemasolu vaidlusalune, nagu seda näitavad ainsad sektorispetsiifilised andmed, mida vaidlustatud otsuses käsitletakse ja millele viidatakse eespool punktis 65. Seetõttu ei saa komisjon tugineda väidetavale sarnasusele kahe juhtumi vahel, et järeltasda sellest, et Euroopa Kohtu järeltasus eespool viidatud kohtuotsuse punktis 24 on sellisena käesolevale asjale ülekantav.
- 74 Sama kehtib ka 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsuse *France Télécom vs. komisjon* (C-81/10 P, EU:C:2011:811) punktide 45 ja 50 kohta, millest komisjon järeltas sinise asja huvides, et kuna puudus mehhanism, mis võimaldab läbi viia kompenseeriva arvutuse selle eelise, mis on tuletatud madalamast maksumäärast, ja koormise vahel, mis tuleneb väiksematest maksuvähendustest, siis kaasnes vaidlusaluse korraga tingimata eelise andmine. Selle kohtuotsuse punktist 50 tuleneb, et nimetatud mehhanism oli Euroopa Kohtu sõnul vajalik ajalise erinevuse tõttu France Télécomi väidetud kulutuse vahel, mis tulenes ülemäärasest maksustamisest kindlal perioodil, ja eelise vahel, mis tulenes hiljem kohaldatud maksustamise korrast, mis oli kujundatud tähtajatuna. Sellest tulenes tingimata, et mingil kindlal hetkel toob tähtajatu sooduskord kaasa eelise, mis ületab varem kindlal perioodil tasutud kulutuse kompensatsiooni. Seega oli Euroopa Kohtu seisukohast vajalik, et eelnevalt arvutatakse kompensatsiooni, et tuvastada tähtpäev, millest alates puudus kompensatsioonil enam alus.
- 75 Siinses asjas on aga vastupidi vaidlusaluse korra erinevaid osasid kohaldatud samal ajal ilma ajalise piiranguta. Teisisõnu ei saa kinnitada, et mittetulundusüksuste maksustamiskorra, nagu seda kohaldatakse neljale soodustatud klubile, erinevate soodsate ja ebasoodsate elementide eristamisest ilmneb, et neile klubidele antakse tingimata eelis, erinevalt asjaoludest, mis on aluseks 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsuse *France Télécom vs. komisjon* (C-81/10 P, EU:C:2011:811) punktile 50. Sellest tuleneb uuesti, et Euroopa Kohtu järeltasused oma otsuse punktis 50 ei ole käesolevale asjale üle kantavad, erinevalt sellest, mida väidab komisjon.

- 76 Seetõttu tuleb nõustuda teise väitega, ilma et oleks vaja hinnata hageja teisi argumente, mille kohaselt esiteks on Hispaania maksusüsteemi kui terviku eesmärk neutraliseerida erisused piiratud vastutusega äriühingute ja mittetulundusüksuste maksumäära vahel, ja teiseks nähtub maksumäära kumuleeritud mõju ja kohaldatavate vähenduste võrdlevast analüüsist, et kõnealune kord mõjus ebasoodsalt tema individuaalsele olukorrale, võrreldes SAS korraga. Samuti ei ole vaja analüüsida hageja esitatud kolmandat kuni viiendat väidet.

Kohtukulud

- 77 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb vastavalt hageja nõudele kohtukulud temalt välja mõista.
- 78 Kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud. Seetõttu tuleb Hispaania Kuningriigi kohtukulud jätta tema enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda)

otsustab:

- 1. Tühistada Euroopa Komisjoni 4. juuli 2016. aasta otsus (EL) 2016/2391 riigiabi SA.29769 (2013) (ex 2013/NN) kohta, mida Hispaania andis teatavatele jalgpalliklubidele.**
- 2. Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Fútbol Club Barcelona kohtukulud.**
- 3. Jätta Hispaania Kuningriigi kohtukulud tema enda kanda.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Kuulutatud avalikul kohtuistungil Luxembourgis 26. veebruaril 2019.

Allkirjad